

2 Απριλίου 2020

Συγκλονίζει ο Ντομινίκ Ουίλκινς με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Αυτισμού

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Αθλητισμός και άσκηση / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Ο Ντομινίκ Ουίλκινς. Φωτογραφία: AP

Ο Ντομινίκ Ουίλκινς με ένα εκπληκτικό κείμενο στο Players Tribune υπενθυμίζει πως ο αποκλεισμός των παιδιών με αυτισμό πρέπει να σταματήσει και μετά την καραντίνα. Ο πρώην NBAer που φόρεσε τη φανέλα του Παναθηναϊκού το 1996 μοιράστηκε τις σκέψεις του ενόψει της Παγκόσμιας Ημέρας Αυτισμού.

<https://www.theplayerstribune.com/en-us/articles/dominique-wilkins-basketball-autism>

«Μερικές φορές χρειάζεται να εξαφανιστεί κάτι ολοκληρωτικά από τη ζωή σου ώστε να καταλάβεις πόσο σημαντικό είναι για την ίδια σου την ύπαρξη... Βρίσκομαι στον χώρο του μπάσκετ τα τελευταία 52 χρόνια, από την πρώτη φορά που έπιασα την μπάλα όταν ήμουν οκτώ ετών. Το παιχνίδι ήταν πάντα μέσα στη ζωή μου. Το έζησα, το ανέπνευσα, είχα εμμονή μαζί του για όσο θυμάμαι τον εαυτό μου! Όταν αποσύρθηκα το 1999 και άρχισε η μετάβαση στη ζωή εκτός γηπέδου, το ισχυρό αίσθημα που είχα για το μπάσκετ άρχισε να αλλάζει. Το αγαπούσα ακόμα αλλά είχε αρχίσει να μου λείπει η οικογένειά μου όλο και περισσότερο. Το μπάσκετ ήταν ακόμα η ζωή μου όμως μου έλειπε συνεχώς η οικογένειά μου. Από τη στιγμή, λοιπόν που το NBA έχει αναστείλει τους αγώνες τον τελευταίο μήνα λόγω του

COVID-19, ήξερα ότι θα μου λείπει το παιχνίδι. Παρ όλα αυτά, γνώριζα ότι με τη διακοπή θα είχα περισσότερο χρόνο με την οικογένεια μου. Δούλεψα στο front office των Χοκς τα προηγούμενα 16 χρόνια, ταξιδεύω ακόμα με την ομάδα και εργάζομαι ως αναλυτής αγώνων στην τηλεόραση. Για μερικές εβδομάδες, όσο ήμασταν στην απομόνωση, δεν είδα σχεδόν καθόλου μπάσκετ! Για την ακρίβεια, μόλις πριν από λίγες μέρες είδα το πρώτο ματς στο Internet, τη νίκη των Καβαλίερς επί των Ουόριορς με 109-108 τα Χριστούγεννα του 2016. Εξεπλάγην με την αντίδρασή μου! Ενθουσιάστηκα! Αγάπησα ξανά το μπάσκετ από την αρχή! Η συντροφικότητα των παικτών, ο ανταγωνισμός, ο τρόπος που οι φίλαθλοι στο Κλίβελαντ ήλθαν πιο κοντά μου θύμισαν τους λόγους που το μπάσκετ ήταν για εμένα στην πρώτη θέση της ζωής μου! Με έκαναν να ανυπομονώ ώστε να επιστρέψει το αγαπημένο μου παιχνίδι. Ενα οποιοδήποτε παιχνίδι που θα μπορούσε κανείς να επιλέξει και να παίξει... Ενα παιχνίδι που θα μπορούσε κανείς να απολαύσει, ένα παιχνίδι που θα μπορούσε να ενώσει τους πάντες! Οπως σκεφτόμουν όλα αυτά, ένιωσα για λίγο θλίψη. Για όσους δεν το γνωρίζουν έχω δυο παιδιά με ειδικές ανάγκες. Η 22χρονη κόρη μου, Ντάνιελ βρίσκεται στο φάσμα του αυτισμού και η 12χρονη κόρη μου, Τζότζο έχει δισχιδή ράχη. Το να έρχονται στο γήπεδο και να βλέπουν παιχνίδια ήταν πάντα μια πρόκληση για αυτές. Ο κόσμος, ο θόρυβος, τα φώτα, το βλέμμα όλων εκείνων που δεν μπορούν να καταλάβουν τις προκλήσεις που έχουν να αντιμετωπίσουν τα κορίτσια μου... Εφτασα στο σημείο που έπρεπε να σταματήσω να τις πηγαίνω στο γήπεδο. Μπορούσα να δω την απογοήτευση και την φόβο τους, τον τρόπο που οι άνθρωποι τις έκριναν και δεν μπορούσαν να τις καταλάβουν, ξανά και ξανά. Δεν ήθελα να περνούν κάτι τέτοιο εξαιτίας μου... Οπως έκατσα να δω το παιχνίδι στο Internet την περασμένη εβδομάδα, συνειδητοποίησα την κοινωνική απομόνωση που νιώθουμε όλοι πλέον, την αίσθηση ότι μας λείπει η ευκαιρία να απολαμβάνουμε τα αγαπημένα μας σπορ, τις συναυλίες και τα άλλα events. Είναι κάτι που τα δυο παιδιά μου περνούσαν όλο το προηγούμενο διάστημα... Επομένως αύριο, στην Παγκόσμια Ημέρα Αυτισμού (2/3) ας κάτσουμε μια στιγμή να τα σκεφτούμε όλα αυτά. Το μπάσκετ θα επιστρέψει. Πιο δυνατό από πριν. Η αίσθηση της κοινωνικής απομόνωσης και του αποκλεισμού θα εξαφανιστεί επιστρέφοντας στις κοινωνικές μας δραστηριότητες. Ομως για εκείνους τους συνανθρώπους μας με ειδικές ανάγκες, ο κόσμος θα μείνει ο ίδιος εκτός κι αν κάνουμε κάτι για να το αλλάξουμε, δείχνοντας αποδοχή και κατανόηση».

Πηγή: ekirikas.com